

CHƯƠNG 16

Lời vừa dứt thì hai hàng lệ nóng hổi đã chảy dài trên má chàng. Lãnh Như Băng không muốn để Công Tôn Ngọc Sương thấy mình rơi lệ, liền quay người chạy như điên cuồng về phía trước.

Công Tôn Ngọc Sương cao giọng gọi với theo:

—Lãnh Như Băng, chàng hãy dừng bước đã. Ta còn hai câu nữa muốn nói với chàng.

Lãnh Như Băng dù nghe rõ lời kêu gọi của Công Tôn Ngọc Sương nhưng vẫn chạy như điên cuồng, không quay đầu lại dù chỉ một lần.

Công Tôn Ngọc Sương ngẩn ngơ nhìn bóng Lãnh Như Băng đi xa dần, mãi đến lúc bóng đêm tan biến nhường chỗ cho ánh mặt trời thì nàng mới như bừng tỉnh, thở dài cảm khái rồi chậm chậm bước đi.

Lãnh Như Băng không biết đã chạy được bao lâu, cũng không biết đã chạy được bao nhiêu đường đất. Chàng chạy đến khi trời sáng thì mới dừng lại dưới một gốc cây nghỉ ngơi.

Những ngày Vương Tích Hương còn tại thế, chàng không cảm thấy điều gì đặc biệt. Nhưng vừa nghe tin Vương Tích Hương đã chết, chàng mới phát hiện được người thiếu nữ yếu nhược nhiều bệnh tật ấy đã chiếm vị trí quan trọng thế nào trong trái tim mình.

Khẩu khí kiên quyết khảng định của Công Tôn Ngọc Sương làm Lãnh Như Băng không thể không tin. Một tia hy vọng nhỏ bé cuối cùng trong lòng chàng, giờ đã hoàn toàn tiêu tán.

Chàng vượt vượt y phục lại cho thẳng rồi cất bước đi về phía trước. Những nỗi thống khổ của chàng đã làm cho chàng trở nên vô cùng kiên cường, cái chết của Vương Tích Hương đã đả kích chàng rất mạnh, nhưng chàng vẫn đứng dậy được.

Chàng muốn quay trở lại Tạo Hoá Môn, nhưng lại chuyển ý nghĩ đến nếu quay về Mai Hoa Cư nhìn thấy nắm mồ mới đắp của Vương Tích Hương thì sẽ không thể vượt qua được nỗi đau khổ này. Đồng thời, vạn nhất nàng chưa chết mà đang ẩn nấp ở nơi nào đó luyện Ma Công, nếu đi đến đó sẽ ảnh hưởng đến sự tu luyện của nàng. Chi bằng tận dụng khoảng thời gian này đi làm hết những việc mà chàng chưa làm xong, sau đó mới đến Mai Hoa Cư. Lúc đó, nếu như nàng còn sống thì có lẽ cũng đã luyện thành Ma Công, tự nhiên có thể cùng nàng

tương kiến. Nếu như nàng đã chết, thì cũng có thể bái lạy trước mộ nàng một phen cũng chưa muộn.

Trong lòng đã quyết định hướng đi cho tương lai, chàng hít một hơi thanh khí cho phấn chấn tinh thần, đưa tay vào bọc lấy ra bình ngọc Công Tôn Ngọc Sương đưa cho khi nãy thầm nhủ: “Công Tôn Ngọc Sương đã nói thuốc này có thể rửa sạch những vết sẹo trên mặt mình, bất luận chân giả cũng phải thử nghiệm một phen.”

Nghĩ đoạn chàng rảo bước đi tìm một dòng suối nhỏ, rồi mở bình ra định đổ thuốc ra rửa những vết sẹo trên mặt, nhưng trong lòng chàng chợt đổi ý: “Nếu như Vương Tích Hương đã chết, ta khôi phục dung mạo phỏng có ích gì? Lãnh Như Băng này nguyện vì Vương Tích Hương mà giữ khuôn mặt xấu xí này suốt đời.”

Ý niệm đã quyết, chàng bèn cất thuốc vào trong bọc, cất bước đi thẳng về phía trước.

Chàng đã có kinh nghiệm một lần, trước khi Công Tôn Ngọc Sương và Vương Thông Huệ quyết đấu, chắc chắn họ sẽ tập trung tại tử điểm. Chàng liền dìu dung cải trang, âm thầm quan sát, quả nhiên phát giác nhiều giang hồ hào khách, nhân vật võ lâm mặt mày khẩn trương đang tập trung ở khu vực phụ cận. Xem ra Vương Thông Huệ và Công Tôn Ngọc Sương đã trực tiếp đối đầu, lấy dao thương để gặp mặt, mở ra một trận ác chiến, đại đồ sát trong chốn võ lâm.

Do đã có kinh nghiệm nhiều lần, thuật dịch dung cải trang của Lãnh Như Băng đã đạt đến mức xuất thần nhập hoá, mặc dù có nhiều võ lâm nhân sĩ đã từng gặp qua chàng nhưng không ai nhận ra chàng cả.

Lúc này đã là giữa trưa, Lãnh Như Băng giả trang thành một lão nhân bán hoa quả, gánh một gánh hoa quả đi đến ngã tư đường. Chỉ thấy dưới đất vết máu vương vãi khắp nơi, bên bờ ruộng có hai tử thi nằm úp mặt xuống đất. Bên cạnh là một con ngựa đã bị thương nặng, đang giãy giụa chờ chết. Cảnh tượng thật là tàn khốc, chỉ nhìn thôi Lãnh Như Băng đã thấy cảm khái vạn phần. Chàng đặt gánh hoa quả xuống đất, thở dài một hơi thầm nhủ: “Võ lâm đang phải đối mặt với một trận đại hào kiếp không tiền khoáng hậu, Lãnh Như Băng ta đường đường là một nam tử hán thân cao bảy thước lẽ nào có thể tọa thị bàng quan, buông tay đứng nhìn những thảm cảnh như thế này tiếp tục diễn ra?”

Chàng đang trầm tư suy nghĩ thì từ đằng xa đột nhiên vang đến tiếng vó ngựa gấp rút. Lãnh Như Băng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người toàn thân máu me nằm phủ phục trên lưng ngựa. Khoái mã lao như bay về phía trước, chạy

như điên cuồng. Sau lưng khoái mã là hai đại hán cầm đao đang đuổi theo sát sau lưng.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nghĩ: “Người này đã thọ trọng thương, hai đại hán kia vẫn không tha cho y, lẽ nào không giết chết y thì chúng không cam tâm?”

Lãnh Như Băng thấy vậy thì nảy sinh cảm giác «giữa đường gặp chuyện bất bình quyết rút đao tương trợ». Chàng liền đặt gánh hoa quả xuống, đợi cho người thọ thương chạy qua mặt bắt đồ hết lớn một tiếng, tung người lên, đòn gánh trong tay đánh ra một chiêu «Hoành giang tiết lãng» quét mạnh về phía sau.

Hai gã đại hán đang đuổi theo phía sau không thể ngờ rằng một lão nhân bán hoa quả lại xen vào chuyện giang hồ, chúng càng không thể ngờ rằng lão nhân bán hoa quả đó xuất thủ ra một chiêu quá đáng sợ và vô tình như vậy, nhất thời không tránh kịp.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên, đại hán ngồi trước trúng ngay một đòn gánh của Lãnh Như Băng vào ngực, cả người bay lên không trung rơi bịch xuống đất.

Gã đại hán thứ hai cưỡi ngựa phóng như tên bắn, nhanh như chớp đã lướt qua người Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trên yên ngựa của hán có đeo bốn chiếc đầu người đang chảy máu ròng ròng, bất giác không cầm được nộ hỏa dâng cao. Chàng thầm nhủ: “Tên này đã giết chết bốn người, lại còn không chịu buông tha người đang bị trọng thương.”

Nghĩ đoạn liền vẫy tay một cái, chiếc đòn gánh trong tay liền bay vút ra lao thẳng vào lưng tên đại hán.

Đại hán kia không lý đến tính mạng của đồng bọn, thúc ngựa chạy như bay đuổi đến sát sau lưng đại hán đang thọ thương, cử chưởng đánh xuống, không ngờ Lãnh Như Băng ở phía sau kích tới, trúng một đòn gánh vào bối tâm, kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã bịch xuống đất.

Lãnh Như Băng xuất thủ không lưu tình, hai người tuy không chết nhưng đều thọ thương rất nặng.

Người đang bị truy đuổi kia thương thế trầm trọng, dường như đã hôn mê. Những việc vừa xảy ra hẳn dường như không hề cảm thấy. Khoái mã như phi, chớp mắt đã không còn thấy tông ảnh nữa.

Lãnh Như Bằng quay đầu lại nhìn hai gã đại hán vừa bị mình đánh trọng thương một cái rồi gánh hoa quả bỏ đi.

Gã đại hán thứ hai thương thế nhẹ hơn. Sau một lúc thì đã tỉnh lại, ngồi dậy, nhưng lúc đó thì bốn bề đã trở nên tĩnh lặng, nào có thấy bóng người. Hắn bèn vận khí điều tức một lúc, từ từ đứng dậy, bước đến bên cạnh đồng bọn đỡ hắn đứng dậy.

Tên kia giãy giụa một hồi, thổ ra hai búng máu tươi. Thì ra một kích vừa rồi của Lãnh Như Bằng đã đánh gãy năm cái xương sườn của hắn.

Hai gã đại hán mang thương tích nặng nề đỡ nhau lên ngựa rời khỏi hiện trường.

Lại nói Lãnh Như Bằng, chàng gánh hai thúng hoa quả chạy một mạch sáu bảy dặm đường mới thả bộ chậm chậm bước đi.

Chỉ nghe phía trước truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập. Ngẩng mặt lên nhìn thì thấy mười mấy kỵ mã đang lao như bay về phía mình.

Lãnh Như Bằng cúi đầu thở dài một tiếng tự nhủ: “Một trận giang hồ hào kiếp sắp xảy ra.”

Nghĩ đoạn chàng chuyển hướng bước vào một con đường nhỏ, chậm chậm bước đi.

Trời bắt đầu tối dần, Lãnh Như Bằng cũng đi đến một ngôi làng nhỏ.

Ngôi làng nhỏ này chỉ có bốn năm hộ dân, nhà tranh lều cỏ nhưng đều quét dọn rất sạch sẽ.

Lãnh Như Bằng nhìn xung quang một lượt, thầm nhủ: “Những người sống ở đây nhà nào cũng thu dọn rất sạch sẽ, thanh khiết, không giống như những gia đình bình thường.”

Chàng bèn đặt gánh hoa quả xuống đất, cất bước tiến về một ngôi thảo xá. Chỉ thấy hai cánh cửa đóng đều đóng kín, chàng liền đưa tay đẩy khẽ.

Đột nhiên hai cánh cửa bật mở, một cánh tay thò ra chụp lấy uyển mạch của chàng.

Lãnh Như Bằng định phản thủ hoàn kích, nhưng nửa chừng chàng lại thay đổi ý định, để nguyên đó cho đối phương chụp trúng cổ tay.

Chỉ thấy một luồng lực đạo kéo chàng vào trong nhà.

Lãnh Như Bằng giả bộ không biết võ công, vội quỳ xuống lạy van:

—Tiểu lão nhi không biết chư vị anh hùng hảo hán ở đây, mong các vị mở lượng hải hà mà thứ tội.

Chỉ nghe một thanh âm thô hào quát lớn:

—Người làm nghề gì?

Lãnh Như Băng nói:

—Dạ, dạ tiểu lão nhi bán hoa quả mưu sinh.

Một thanh âm khác vang lên:

—Bán dạ thâm canh, nhà người đến đây bán hoa quả, rõ ràng là gian tế của Mai Hoa Môn.

Lãnh Như Băng vội nói:

—Tiểu lão nhi giữa đường gặp phải biến cố nên trời tối rồi mà vẫn chưa về được nhà, đành phải rẽ tạm vào nơi này.

Một thanh âm trầm thấp khác vang lên:

—Biến cố gì vậy?

Lãnh Như Băng cung kính nói:

—Có hai vị hảo hán đánh nhau đến chết.

Một thanh âm trầm thấp khác cất lên:

—Không cần biết hấn có lai lịch thế nào, cứ một đao chặt hấn làm hai khúc là xong.

Lãnh Như Băng cả kinh thảm nhủ: “Nếu như chúng có ý giết ta thật, vậy thì không thể không xuất thủ phản kháng rồi.”

Nhưng một thanh âm khác đã cất lên:

—Cứ điếm huyết hấn lại đã.

Lãnh Như Băng chỉ thấy nhói lên một cái, huyết đạo đã bị điếm trúng.

Người này hình như tin rằng Lãnh Như Băng không biết võ công, vì thế xuất thủ có hơi nhẹ.

Lãnh Như Băng mượn thế ngã lăn ra đất.

Lãnh Như Băng âm thầm vận khí, tự giải khai huyết đạo, rồi đưa mắt nhìn quanh.

Chỉ thấy căn thảo xá này có mười mấy kình trang đại hán đang ngồi.

Lãnh Như Băng trong lòng cảm thấy kỳ quái, thầm nhủ: “Trong toà thảo xá này, có rất nhiều võ lâm nhân sĩ. Có lẽ trong các toà thảo xá khác cũng có rất nhiều cao thủ khác đang ẩn nấp. Nhiều cao thủ võ lâm như vậy cùng ẩn thân trong một tiểu sơn thôn, không biết có ý đồ gì?”

Chàng đang nghĩ ngợi thì bên ngoài đột nhiên có một giọng âm trầm cất lên:

—Chiếc xe ngựa của Mai Hoa Môn đã tới, các vị cẩn thận giới bị.

Lãnh Như Băng thầm nhủ: “Ngồi xe mà đến, có lẽ chính là Mai Hoa Môn Chủ Công Tôn Ngọc Sương.”

Chỉ thấy quần hào trong toà thảo xá nhất tề rút đao, phân thành hai đội. Hai đại hán lưng đeo túi tên, tay xách trường cung bước ra ngoài cửa sổ.

Lãnh Như Băng thấy vậy thầm nhủ: “Hơn mười mấy người mai phục, lại có thêm hai cung tiễn thủ. Những người này dường như bố trí rất chu đáo.”

Nghĩ đoạn chàng lại cẩn thận quan sát diện mạo của mười mấy đại hán trong phòng, nhưng không nhận ra một ai quen biết.

Ước chừng một tuần trà công phu chờ đợi, quả nhiên có tiếng xe ngựa cóc cóc vang lên trong đêm yên tĩnh. Tiếng lóc cóc mỗi lúc một gần, hiển nhiên xe ngựa đã đi vào trong tiểu sơn thôn.

Lãnh Như Băng khẽ thở dài, nhủ thầm trong bụng: “Song phương đều đã đi đến ranh giới bất chấp thủ đoạn, lấy nhiều thắng ít, bố trí cạm bẫy... còn gì mà hai người đàn bà này không làm nữa?”

Chỉ nghe một tiếng hét lớn vang lên:

—Các hạ đã bị bao vây rồi, bốn phía có vô số cung thủ đang đợi lệnh. Chỉ cần ta lên tiếng hạ lệnh, lập tức nhẽ nhất tề phát tiễn.

Tiếng bánh xe đã im bật, xe ngựa hình như đã dừng lại.

Lãnh Như Băng chấn động trong lòng, chỉ hận không thể lao ra ngoài để xem cho rõ. Nhưng trong lòng chàng biết rõ, nếu như giờ phút này chàng có chút cử động, lập tức sẽ bị mười mấy đại hán trong phòng bao vây, hợp kích.

Không gian nhất thời im lặng như tờ, một giọng sắc lạnh vang lên:

—Thức thời vụ giả vi tuấn kiệt, các hạ có thể y lời dừng xe, quả nhiên không phải là nhân vật tầm thường. Giờ hãy bước xuống xe đi.

Lãnh Như Băng ngưng thần lắng nghe, không thấy có người nào lên tiếng đáp lời, trong lòng cảm thấy hết sức kỳ lạ, thầm nhủ: “Công Tôn Ngọc Sương cao

ngạo tự phụ, tại sao lại chịu để người khác ức hiếp như vậy chứ, lẽ nào không phải nàng ta?”

Thanh âm sắc lạnh đó lại vang lên:

—Tại hạ đếm từ một tới năm, nếu như các hạ không xuống xe chịu trói thì đừng trách tại hạ phải hạ lệnh phóng tiễn.

Người trong xe vẫn không hề đáp tiếng nào, đối với những lời vừa rồi thủy chung không để ý đến.

Thanh âm sắc lạnh quả nhiên đếm một, hai, ba, bốn... nhưng vẫn không nghe thấy người trong xe đáp lời.

«Vút!» tiếng tên xé gió lao đến, không biết là ai phát tiễn trước, tiếp đó là một loạt tiếng mũi tên xé gió vang lên.

Lãnh Như Băng nằm trong đại sảnh ngoài trừ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của con ngựa, thì thủy chung không nghe thấy một âm thanh gì khác.

Ước chừng một tuần trà thì tiếng tên bay cũng ngừng lại, tiếp đó hai cánh cửa mao xá bật mở, mười mấy đại hán chấp đao chia thành hai hàng lao ra bên ngoài.

Lãnh Như Băng liếc mắt quan sát, thấy trong phòng không còn ai liền lập tức bật dậy, nhẹ nhàng bước ra cửa sổ, ngưng thần quan sát cảnh tượng bên ngoài.

Chỉ thấy mười mấy hắc y đại hán đang bao vây một cỗ xe. Dưới ánh tinh quang ảm đạm, có thể thấy con ngựa kéo xe đã trúng vô số mũi tên, nằm gục trong vũng máu. Bốn phía của cỗ xe cũng cắm đầy tên. Mà xe vẫn buông kín, không hề có một thanh âm nhỏ nào. Dường như bên trong xe không có người vậy.

Lãnh Như Băng nhủ thầm trong dạ: “Nếu như trong xe không có người, Vương Thông Huệ lần này lao sư động chúng không phải là làm cho Công Tôn Ngọc Sương cười đến vỡ bụng sao?”

Ý nghĩ còn chưa dứt thì đột nhiên trong xe có tiếng người cười lạnh nói:

—Chỉ có bấy nhiêu người thôi sao?

Màn xe được kéo lên, một lục y thiếu nữ đeo kiếm chậm chậm bước ra. Động tác của nàng vô cùng trau chuốt, từ từ bước xuống xe.

Lãnh Như Băng nhìn lục y thiếu nữ, thầm nhủ: “Đây chẳng phải là nha đầu vẫn hầu hạ bên cạnh Công Tôn Ngọc Sương, Tiểu Thúy sao?”

Chàng và Tiểu Thúy bất quá chỉ gặp nhau có hai lần, tự nhiên không thể nào nhận rõ được.

Chỉ thấy lục y thiếu nữ chầm chậm đưa tay lên, năm ngón tay nhỏ nhắn nắm chặt đốc kiếm. Đột nhiên cổ tay nàng khẽ lắc nhẹ, trường kiếm rời vỏ, quét mạnh một vòng tạo thành một cầu vồng bạc xung quanh nàng, kiếm quang loang loáng tạo nên những tiếng rít rõ nghe rợn của người.

Không biết từ lúc nào dương trường đã xuất hiện thêm bốn huyền y thiếu nữ hoành ngang trường kiếm đứng xếp hàng sau lưng lục y thiếu nữ.

Bao nhiêu biến hoá xảy ra chỉ trong một cái nháy mắt.

Song phương đều đã đao rời vỏ, kiếm trong tay, một trường ác chiến chắc chắn sắp xảy ra.

Chỉ nghe lục y thiếu nữ cười lạnh một tiếng nói:

—Các người còn bao nhiêu người nữa ra đây hết một lượt đi!

Chỉ nghe ở hướng chính đông một đại hán cầm Trảm hổ đao lên tiếng nói:

—Tại hạ Phi Đao Thủ Giả Bình, không biết phải xưng hô cô nương thế nào?

Lục y thiếu nữ không trả lời câu hỏi của Giả Bình mà hỏi lại:

—Người là thủ lĩnh của những người này à?

Giả Bình nói:

—Đó là chỉ lệnh của Minh chủ, huynh đệ chỉ là người thừa hành.

Lục y thiếu nữ cười lạnh một tiếng nói:

—Ai cùng người đàm cổ tự cự chứ...

Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

—Tên của ta là Thúy đại nương.

Giả Bình lẩm bẩm:

—Thúy đại nương, Thúy đại nương... không đúng, không đúng. Cô nương không phải đang chửi người sao?

Lãnh Như Băng nấp sau cửa sổ thảo xá thầm nhủ: “Quả nhiên là tiểu Thúy, con tiểu a đầu này thật điêu ngoa.”

Chỉ nghe tiểu Thúy nói:

—Người thích thì gọi, không thích thì thôi.

Đột nhiên trường kiếm trong tay vung ra đâm về phía trái một kiếm.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết vang lên, một hắc y đại hán lão đảo thối lui hai bộ rồi ngã vật xuống đất.

Lãnh Như Băng cảm thấy ớn lạnh trong lòng thầm nhủ: “Thủ pháp thật thanh, thật độc, đúng là rất có phong cách của Công Tôn Ngọc Sương.”

Giả Bình mắt thấy đồng bọn bị Tiểu Thúy đánh ngã, tức đến nổ đom đóm mắt quát lớn:

—Xú nha đầu thật độc ác, xuất thủ thật tàn độc.

Tiểu Thúy cười khẩy nói:

—Các người mai phục tại sơn thôn này âm thầm phục kích đây cũng chẳng phải việc quang minh chính đại gì cho lắm.

Giả Bình dương cao Trảm hổ đao, cao giọng nói:

—Minh chủ có lệnh đối với bọn người Mai Hoa Môn không cần tuân theo quy tắc võ lâm hay giang hồ đạo nghĩa gì cả.

Nói đoạn Trảm hổ đao trong tay vung ra đánh một chiêu «Hoành đoạn vân sơn» chém vào eo lưng Tiểu Thúy.

Trường kiếm trong tay Tiểu Thúy lập tức phóng ra một chiêu «Thừa long khởi phong» đánh bật Trảm hổ đao của Giả Bình một cánh vô cùng xảo diệu, kiếm thế lại đột nhiên biến đổi hướng lên trên biến thành chiêu «Kim ty triển uyển».

Hai chiêu kiếm «Thừa long khởi phong» và «Kim ty triển uyển» này chỉ là kiếm pháp phổ thông không có gì đặc sắc, nhưng khi Tiểu Thúy kết hợp hai chiêu kiếm không liên quan này lại thì trở thành một chiêu vô cùng ảo diệu, muốn tránh cũng không phải dễ.

Trảm hổ đao của Giả Bình đã bị Tiểu Thúy đẩy bật ra ngoài, nhất thời không thu lại kịp để chặn kiếm, gã vội vàng nhảy lùi lại một bước để tránh kiếm. Nhưng kiếm thế của Tiểu Thúy quá nhanh, hạ như lưu tinh, chỉ thấy hàn quang xẹt qua, hữu thủ Giả Bình đã bị chém một đường dài.

Tiểu Thúy một đao đắc thủ chém bị thương hữu thủ Giả Bình nhưng nàng không huy kiếm tiếp tục công kích mà nhảy lùi lại hai bộ, cao giọng nói lớn:

—Dừng tay. Trước tiên hãy xem tên đầu lĩnh của các người đi đã sau đó rồi động thủ cũng không muộn.

Giọng nói của nàng lạnh lạnh vang lên. Những đại hán hắc y đang chuẩn bị xuất thủ hợp công đều dừng lại, đưa mắt nhìn Giả Bình.

Lãnh Như Băng cũng bị lời nói của nàng thu hút, hướng mục quang về phía Giả Bình.

Chỉ thấy đột nhiên gã buông thổng trăm hổ đao xuống trên mặt lộ ra vẻ kinh khủng vô cùng, toàn thân run lẩy bẩy không ngừng.

Lúc này một làn gió nhẹ chợt đến thổi tan đi mây đen trên bầu trời, dưới ánh tinh quang âm đạm, cảnh vật ẩn ẩn hiện hiện làm cho nét mặt Giả Bình càng đáng sợ hơn.

Lãnh Như Băng cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ, thầm nhủ: “Giả Bình anh hùng khí khái ngất trời, cho dù có bị Tiểu Thúy chặt đứt cánh tay phải đi nữa thì cũng đâu tỏ ra vẻ sợ hãi và đau đớn như vậy?”

Chỉ nghe tiểu Thúy lạnh lùng nói tiếp:

—Kiếm pháp tuyệt thế của Mai Hoa Môn chúng ta người thường đâu thể kháng cự?

Lúc này Giả Bình đã trở nên điên loạn, Trăm hổ đao trong tay chém loạn xạ bốn phía rồi đột nhiên quay người dùng khinh công chạy như bay rời khỏi hiện trường.

Quần hào không ngờ gã lại trở nên như vậy, nhất thời không đề phòng bị hấn khua đao loạn xạ làm bị thương hai người.

Tiểu Thúy cao giọng cười khanh khách nói:

—Các người đã nhìn rõ chưa?

Chỉ nghe thấy ở phía xa xa có tiếng kêu thảm thiết của Giả Bình truyền lại, trong đêm khuya lạnh lẽo, chỉ nghe thấy thôi cũng đủ làm người ta dựng cả tóc gáy lên.

Tiểu Thúy lạnh lùng nói tiếp:

—Các người hãy nghe thanh âm đó!

Quần hào im lặng, không ai lên tiếng đáp lời.

Tiểu Thúy cười nhạt, nói với vẻ đe dọa:

—Đáng tiếc hấn đã chạy quá xa, nếu không các người đã có thể nhìn thấy bộ dạng của hấn khi chết, đó là thảm hình thổng khổ nhất trên thế gian này...

Nói xong nàng ngừng lại một chút, rồi đổi ngữ khí nghiêm giọng nói tiếp:

—Phàm kẻ nào bị Mai Hoa Môn hạ đả thương đều sẽ có hậu quả như hấn.

Lãnh Như Băng thấy vậy thì thầm nhủ: “Cho dù một kiếm của Tiểu Thúy có cắt đứt một cánh tay của Giả Bình thì cũng đâu có trúng yếu huyệt, tại sao lại có thể làm cho hấn trở nên thần trí điên cuồng như vậy?”

Tiểu Thúy chậm chậm đưa cao trường kiếm lớn tiếng nói:

—Nếu kẻ nào không tin có thể ra đây để thử lại lần nữa!

Tiếng kêu gào bi thảm của Giả Bình vẫn còn đọng lại trong tai quần hào, giờ cộng thêm lời dọa dẫm của Tiểu Thúy, quả nhiên làm quần hào nảy sinh tâm lý e ngại, nhất thời không ai lên tiếng đáp lời Tiểu Thúy.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nhủ: “Vương Thông Huệ đặt không ít nhân thủ mai phục ở đây, nhưng người có khả năng lãnh đạo quần hào thì lại quá ít, chỉ có mình Giả Bình. Sau khi hấn chết đi, không có ai có thể thay thế, thật là quá thất sách.”

Chàng nghĩ đến đây thì đột nhiên có tiếng cười truyền lại:

—Ha ha ha... Mai Hoa Môn quả nhiên thủ đoạn tàn độc, kịch độc bôi trên kiếm của cô nương không biết của vị nào chế ra?

Chỉ một câu nói của người này đã lộ trần cơ mưu của Tiểu Thúy.

Lãnh Như Băng cảm thấy giọng nói người này rất quen thuộc, vội ngưng thần quan sát, thì ra chính là Vương Phi Dương và Hứa Sĩ Công.

Tiểu Thúy cười lạnh một tiếng nói:

—Ta còn tưởng là ai, hoá ra là Vương Phi Dương công tử.

Vương Phi Dương nói:

—Một nhân vật nhỏ bé như ta mà cũng nhận ra, nhãn quang của cô nương thật tốt.

Tiểu Thúy đảo mắt nhìn bốn bề một lượt rồi nói:

—Không sai, trên kiếm của ta quả có bôi kịch độc, chỉ cần bị đầu kiếm điểm trúng thì đừng hòng sống sót.

Lúc này, Vương Phi Dương đã bước đến trước mặt Tiểu Thúy, chàng cười lạnh một tiếng nói:

—Tại hạ lĩnh giáo độc kiếm của cô nương vậy.

Nói đoạn tả thủ rút chiếc quạt giắt ở thắt lưng mở ra, hữu thủ đút vào trong bọc lấy ra một thanh đoản kiếm.

Thì ra chàng thâm quan sát tình hình, phát giác quần hào bị kiếm pháp âm độc kỳ ảo của Tiểu Thúy làm cho mất hết nhuệ khí, chỉ có cách tự thân xuất thủ mới có thể kích lệ lại nhuệ khí của quần hào.

Tiểu Thúy lạnh lùng cười nhạt nói:

—Đã lâu nghe danh Hoàng Sơn Thế Gia võ học bác đại tinh tâm, kiêm thông sử học bách gia trong võ lâm, đêm nay được lĩnh giáo thật là vinh hạnh cho tiểu nữ.

Lời chưa dứt thì trường kiếm trong tay đã bất ngờ đâm ra.

Vương Phi Dương sớm đã có sự chuẩn bị, tả thủ phát nhẹ, tạo thành một làn phiến ảnh bảo hộ thân thể. Đồng thời hữu thủ nắm đoản kiếm nhanh như chớp đánh ra một chiêu «Bách hoa thổ nhụy», kiếm ảnh len lỏi giữa làn phiến ảnh dày đặc công tới Tiểu Thúy. Đây chính là một trong những tuyệt học độc đáo của Hoàng Sơn Thế Gia «Phiến Trung Hữu Kiếm», muốn chống đỡ chiêu này thật không dễ chút nào.

Tiểu Thúy quả nhiên không có cách phản kích, vội nhảy lùi lại hai bước tránh chiêu.

Vương Phi Giương cao giọng nói:

—Đây chính là một trong những tuyệt chiêu của Hoàng Sơn Thế Gia, cô nương thấy thế nào?

Quần hào mắt thấy Vương Phi Dương xuất thủ một kiếm đã có thể đánh lui được Tiểu Thúy thì đều phấn chấn tinh thần, nhất tề huy động binh khí, chuẩn bị hợp công.

Tiểu Thúy tức giận hét lớn:

—Bất quá chỉ có vậy.

Trường kiếm trong tay lập tức vung lên công tới Vương Phi Dương. Lần này ả đã không còn dám khinh địch nữa, kiếm ảnh trùng trùng như tấm lưới thép không lồ bao trùm lấy Vương Phi Dương.

Vương Phi Dương trong lòng biết rõ kiếm pháp Mai Hoa Môn nguy dị vô thường, nên đâu dám xem thường, vội dùng tuyệt học «Phiến Trung Tàng Kiếm» của Hoàng Sơn Thế Gia đối phó.

Lúc này, bốn huyền y thiếu nữ đứng sau lưng Tiểu Thúy đã xếp thành đội hình bán nguyệt đứng hộ vệ hai bên tả hữu của Tiểu Thúy.

Vương Phi Dương và Tiểu Thúy ác đấu hơn bốn chục hiệp mà vẫn bất phân thắng bại. Tiểu Thúy thì liên tục tấn công, còn Vương Phi Dương thì chỉ giữ thế thủ mà không hề phản kích.

Quần hào đứng xung quanh vốn định xuất thủ trợ chiến cho Vương Phi Dương, nhưng hai người ác đấu quá kịch liệt nên không ai có thể xen vào được, đành phải thúc thủ bàng quan mà thôi.

Kiểm pháp Mai Hoa Môn lấy chữ độc làm sở trường, muốn chống đỡ không phải dễ, còn võ công của Hoàng Sơn Thế Gia lấy tùy cơ ứng biến làm đầu, từ nhiều đời nay đã trở thành một đỉnh trụ của võ lâm.

Lại nói Lãnh Như Băng, lúc này chàng đã rời khỏi căn nhà cỏ, ẩn mình trên một cây đại thụ gần đó, từ trên cao nhìn hai cao thủ giở hết tuyệt học của môn hộ mình ra tranh đấu.

Nhìn bề ngoài, kiếm thế của Tiểu Thúy phi vũ phiêu phiêu, kỳ chiêu liên miên xuất ra, dường như đang chiếm ưu thế tuyệt đối, còn Vương Phi Dương thì luôn ở thế bị động, bị áp bức đến không thể hoàn thủ được. Tuy nhiên nếu đánh thêm một lúc nữa tất sẽ thấy điểm lợi hại của võ học Hoàng Sơn Thế Gia.

Bất kỳ võ công của môn phái nào cũng đều có một con đường nhất định. Có môn phái thì lấy cương mãnh làm tiêu chuẩn, cũng có môn phái lấy âm nhu làm sở trường, tất nhiên nếu công lực thâm hậu thì có thể đạt đến cảnh giới cương nhu tương hợp, tuy vậy khi xuất thủ thì vẫn không biến đổi nhiều lắm. Nhưng võ học của Hoàng Sơn Thế Gia thì rất khác với các môn phái khác. Gặp cương thì nhu, gặp nhu thì cương. Rõ ràng Vương Phi Dương đã bị kiếm thế hiểm độc của Tiểu Thúy cho rơi vào thế hạ phong, nhưng chỉ sau vài chiêu thì lại khôi phục nguyên trạng, bảo lưu tình trạng bất phân thắng bại như lúc đầu.

Lãnh Như Băng khẽ thở dài thầm nhủ: “Nói võ học của Hoàng Sơn Thế Gia có thể bao trùm võ học của các phái trong võ lâm quả không sai chút nào, kiếm pháp Mai Hoa Môn tuy hiểm độc, nguy dị nhưng muốn thắng được Vương Phi Dương thật không dễ dàng.”

Song phương ác đấu thêm hơn hai chục hiệp, cục diện vẫn như cũ. Tiểu Thúy không thắng, Vương Phi Dương không bại.

Tiểu Thúy đánh lâu mà không thắng địch, dần dần mất đi sự bình tĩnh, hét lên một tiếng lạnh lạnh, kiếm pháp đột nhiên biến đổi. Chỉ thấy ả ta đánh ra một

kiếm lại một kiếm, liên miên bất tuyệt, người ngoài chỉ thấy kiếm quang loang loáng, tựa hồ như có mười thanh kiếm cùng vây công Vương Phi Dương vậy.

Vương Phi Dương bị khoái kiếm của Tiểu Thúy liên tiếp bức lùi hai bộ, chiêu số nhất thời tán loạn.

Lãnh Như Băng ở trên cao nhìn rất rõ, trong lòng không khỏi lo lắng thầm nhủ: “Tiểu nha đầu Tiểu Thúy này đã kích động lên rồi, nếu như Vương Phi Dương tiếp tục bị truy bức thế này, chắc khó thoát khỏi nguy cơ tử vong.”

Chàng đang suy nghĩ thì kiếm phiến trong tay Vương Phi Dương đã hoán đổi, sau vài chiêu đã lấy lại thế quân bình.

Kiếm pháp Tiểu Thúy lại biến đổi một lần nữa. Kiếm chiêu lần này hư thủ mà thực công, chỉ thấy kiếm quang loang loáng bao quanh người Tiểu Thúy như một cơn lốc, không công thì thôi, hễ công thì như thủy ngân lạc địa, vô khổng bất nhập.

Bộ kiếm pháp này độc ác vô tỉ, Vương Phi Dương tiếp được mấy chiêu đã luống cuống tay chân, rơi vào thế hạ phong.

Lãnh Như Băng từ trên cao quan chiến, nhìn thấy rất rõ ràng. Thoạt nhìn thì thấy kiếm pháp Tiểu Thúy sử dụng công trung hữu công, kiếm trung hữu kiếm, thanh kiếm như có mắt xen vào kẽ hở kiếm chiêu của đối phương mà công vào. Chàng trầm kinh hãi: “Đây là kiếm pháp gì vậy?”

Nhưng sau khi quan sát cẩn thận, thì chàng chợt đại ngộ. Thì ra kiếm chiêu của Tiểu Thúy chỉ là nhặt ra từ những kiếm pháp phổ thông, chỉ có điều kiếm chiêu biến hóa thần tốc, tùy theo thế đỡ của đối phương mà biến chiêu công tới, không cho đối phương thời gian để biến chiêu ứng phó.

Lúc này Vương Phi Dương đã bị kiếm pháp thần tốc của Tiểu Thúy bức lùi liên tiếp mấy bước dài, tình hình vô cùng nguy cấp.

Lãnh Như Băng thấy vậy thầm nhủ: “Đêm nay nếu Vương Phi Dương bại trong tay Tiểu Thúy, con nha đầu này nhất định sẽ ra tay độc ác đuổi sạch giết tận quần hào, ta cần phải nghĩ cách để giúp Vương Phi Dương một tay mới được.”

Chàng và Vương Tích Hương ở với nhau không lâu nhưng cũng học được của nàng không ít kiến thức có ích. Còn nhớ, Vương Tích Hương đã từng nói, võ học biến hóa tuy nhiều, nhưng cũng không ngoài hai chữ kỳ và chính, kỳ biến tuy ác độc đáng sợ, nhưng khuyết điểm rất nhiều. Chỉ cần quan sát tỉ mỉ, nhất định có thể tìm ra khuyết điểm của nó.

Lãnh Như Băng tiếp tục quan sát hai người đang quyết đấu ở dưới, chỉ thấy Tiểu Thúy đoạt được tiên cơ, liên tiếp tấn công, Vương Phi Dương tuy rằng một thân võ công nhưng cũng không có cách nào khai triển được.

Hứa Sĩ Công đứng bên cạnh đã mất dần sự nhẫn nại, song chưởng đưa ra chuẩn bị cùng Vương Phi Dương hợp công Tiểu Thúy.

Lãnh Như Băng thấy vậy vội dùng truyền âm nhập mật nói với Vương Phi Dương: “Vương huynh, hãy đặt mình vào chỗ chết để tìm sinh lộ, không nên tiếp tục phòng thủ, hãy xuất thủ tấn công ả ta đi.”

Vương Phi Dương đang cảm thấy mình sắp không đỡ nổi kiếm pháp của Tiểu Thúy, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị đối phương sát thương, đột nhiên nghe thấy tiếng truyền âm của Lãnh Như Băng thì tinh thần phấn chấn hẳn lên. Thiết phiến vung ra chặn lấy kiếm thế của tiểu Thúy, đoản kiếm trong tay còn lại triển khai thế công, đánh một chiêu «Liêm quyền tây phong», tạo thành một vùng kiếm ảnh loang loáng công tới trước ngực Tiểu Thúy.

Chàng vốn sử dụng thủ pháp «Phiến Trung Hữu Kiếm» của Hoàng Sơn Thế Gia, tuy hai mà một cùng tấn công, nay đột nhiên kiếm phiến phân khai thành hai lộ.

Quả nhiên, bộ kiếm pháp kỳ biến của Tiểu Thúy đã lộ ra khuyết điểm lớn nhất của nó, chính là sơ thất phòng thủ. Kiếm phiến vừa phân khai, công ra một chiêu đã khiến Tiểu Thúy không thể không thu kiếm về phòng thủ. Trong chớp mắt Vương Phi Dương đã chuyển nguy thành an.

Tiểu Thúy vốn nghĩ phần thắng đã nắm chắc trong tay, quyết không thể ngờ đến Vương Phi Dương lại đột nhiên biến đổi chiêu pháp, phá mất bộ kiếm pháp đặc ý của mình, tức giận đến nổi sắc mặt xanh xám. Bất ngờ, ả đầu kiếm lại, nhảy lùi về phía sau tám thước.

Vương Phi Dương cười lạnh nói:

—Kiếm pháp của Mai Hoa Môn cũng chỉ có thế mà thôi.

Tiểu Thúy lạnh lùng đáp:

—Vương Phi Dương người tốt nhất nên ngậm miệng lại, đêm nay phải có một người trong hai chúng ta phải nằm lại đây.

Vương Phi Dương chú mục nhìn bảo kiếm trong tay Tiểu Thúy từ từ đưa lên, song mục ả ta nhìn chăm chăm vào thân kiếm, sắc mặt trở nên nghiêm túc. Trong lòng tự biết, một kiếm này của ả nhất định sẽ dụng đến toàn thân công lực

để kích tới, nhất định sẽ hung hiểm tuyệt luân. Chàng vội ngưng thần vận khí, tả thủ đặt nâng thiết phiến lên trước ngực, đoản kiếm trong hữu thủ cũng chậm chậm đưa ra trước mặt, giới bị toàn thân.

Chỉ nghe Tiểu Thúy cười lạnh nói:

—Vương Phi Dương, ta cho người xem thế nào là chân tài thực học của Mai Hoa Môn?

Vương Phi Dương vận đủ mười thành công lực vào hai tay, mỉm cười ra vẻ bình thản nói:

—Tại hạ xin được lĩnh giáo tuyệt học của cô nương.

Tiểu Thúy chỉ cười nhạt nói một câu cụt lủn:

—Người cẩn thận.

Lời chưa kịp dứt thì kiếm đã đột nhiên đâm tới, người và kiếm hòa thành một, biến thành một đạo bạch quang lao vút tới Vương Phi Dương như một tia chớp.

Võ học Hoàng Sơn Thế Gia bác đại tinh thâm, kiêm thông sử học các phái trong võ lâm vì thế Vương Phi Dương vừa nhìn đã nhận ra ngay kiếm thế của Tiểu Thúy chính là sơ bộ kiếm thế trong kiếm thuật thượng thừa. Chàng không dám khinh thường, vội vung thiết phiến lên tạo thành một vùng phiến ảnh chặn thế công của đối phương, đoản kiếm trong tay vung lên hóa ra muôn đóa hoa kiếm bảo hộ thân thể.

Kiếm của hai người chạm nhau vang lên tiếng động chát chúa, hoa lửa bắn tung tóe.

Chỉ thấy Vương Phi Dương lão đảo không ngừng, thiết phiến trong tay trái đã rơi xuống đất.

Tiểu Thúy vừa rồi cũng đã dùng toàn lực đánh ra một chiêu tối hậu, giờ sức cùng lực kiệt phải chống kiếm xuống đất mới đứng vững được.

Dường như một chiêu vừa rồi cả hai người đã dùng hết sức lực của bản thân.

Hứa Sĩ Công đột nhiên nhảy lên một bộ, bước đến bên cạnh Vương Phi Dương, thấp giọng nói:

—Vương huynh đệ, người thọ thương rồi à?

Vương Phi Dương cười khổ nói:

—Miễn cưỡng có thể tiếp được một kiếm của ả ta.

Hứa Sĩ Công khẽ liếc mắt nhìn Tiểu Thúy nói:

—Tiểu nha đầu kia cũng không hơn gì Vương huynh đệ đâu, xem ra ả ta cũng đã sức cùng lực kiệt rồi.

Chỉ thấy Tiểu Thúy đột nhiên phấn chấn tinh thần, bảo kiếm trong tay lại chậm chậm đưa lên, lạnh lùng nói:

—Vương Phi Dương, ngươi có tự tin tiếp thêm được một kiếm nữa của ta không?

Hứa Sĩ Công nghe vậy thì ưỡn ngực nói:

—Lão phu lĩnh giáo tuyệt học của nương.

Vương Phi Dương hít một hơi chân khí nói:

—Không dám phiến đến Hứa huynh.

Nói đoạn chàng lại quay sang Tiểu Thúy mỉm cười nói:

—Nếu như cô nương còn sức lực đánh thêm một kiếm, tại hạ xin được xả thân tiếp thêm một kiếm nữa.

Tiểu Thúy «hừ» nhẹ một tiếng đáp:

—Tốt!

Bảo kiếm lại chậm chậm đưa lên trước ngực.

Lãnh Như Băng ẩn mình trên cây cao, cục diện đương trường không thể qua khỏi mắt chàng. Mắt thấy hai người đều đang cố dùng chút tàn lực để đánh một chiêu tối hậu. Nếu như để chiêu tối hậu này đánh ra, nhất định sẽ có người thương vong dưới kiếm của đối phương. Chẳng những thế, cơ hội thương vong này lại thuộc về Vương Phi Dương nhiều hơn. Lãnh Như Băng nếu như muốn can thiệp kịch này xảy ra chỉ còn cách ngăn chặn hai người lại trước khi họ xuất thủ. Theo tình hình này, chủ công chính là Tiểu Thúy, nếu như ngăn được ả ta lại thì thảm kịch sẽ không xảy ra.

Tâm niệm vừa chuyển, chàng liền dùng truyền âm nhập mật nói với Tiểu Thúy:

—Tiểu Thúy, cường địch còn ở phía sau, nếu như ngươi giết chết Vương Phi Dương, quyết không thể nào thoát khỏi nguy khốn, tiểu sự không nhin được sẽ làm hỏng đại cuộc. Ngươi không được xuất thủ.

Quả nhiên câu nói này đã có hiệu quả.

Trước kiếm trong tay Tiểu Thúy đang đặt trước ngực đột nhiên từ từ hạ xuống. Chỉ thấy Tiểu Thúy ngẩng đầu lên nhìn quanh bốn phía, mở miệng hỏi:

—Là kẻ nào?

Lãnh Như Băng lại dùng thuật truyền âm nói:

—Ta đang ẩn thân trong chỗ kín, không tiện nói nhiều, nếu không sẽ bị kẻ địch phát hiện. Tình thế lúc này tốt nhất nên duy trì nguyên trạng, không nên xuất thủ tạo nên thảm kịch đầu rơi máu chảy.

Hứa Sĩ Công hành tẩu giang hồ đã mấy chục năm, kinh nghiệm phong phú, vừa nhìn thấy thần tình của Tiểu Thúy biến đổi thì vội nói với Vương Phi Dương:

—Trong vòng năm trượng nhất định có cao thủ Mai Hoa Môn.

Vương Phi Dương biết rõ đó là Lãnh Như Băng, nhưng nhất thời cũng không tiện nói ra, đành khẽ gật đầu nói:

—Tiếp viện của chúng ta cũng sắp đến rồi, cho dù có cường địch nấp trong bóng tối cũng không đáng ngại.

Mấy câu này hai người đều hạ thấp giọng nói, nhưng Tiểu Thúy lại nghe rất rõ ràng. Ắ ta bản tính vốn đa nghi, tuy Lãnh Như Băng đã truyền âm cảnh báo, nhưng trong lòng vẫn chưa tin tưởng lắm. Chính trong lúc ả đang do dự thì lại nghe được đối thoại của Vương Phi Dương và Hứa Sĩ Công, vì thế chút hoài nghi trong lòng ả mới biến mất.

Thì ra Vương Phi Dương vốn tự biết bản thân khó mà tiếp được một kiếm nữa của Tiểu Thúy, nhưng đã cuội lên lưng hổ thì đâu thể xuống được nữa, đành phải liều mạng tiếp thêm một kiếm nữa. Chàng thấy Tiểu Thúy đột nhiên hạ kiếm xuống thôi không tấn công nữa thì biết ngay là Lãnh Như Băng đã âm thầm giúp đỡ, liền thuận thủy trôi châu, hạ đoản kiếm trong tay xuống.

Lãnh Như Băng mắt thấy mưu kế đã thành, ngăn chặn được một trường huyết sát, cũng coi như đã cứu Vương Phi Dương một mạng. Tâm niệm chuyển động, chàng lại dùng thuật truyền âm nói với Vương Phi Dương:

—Vương huynh đệ, tiểu nha đầu và bốn tên thuộc hạ của ả đều có kiếm thuật cao cường, nếu như hai bên động thủ giao chiến, bên huynh tuy chiếm ưu thế về số lượng nhưng cũng khó tránh khỏi một kết cục ngọc đá cùng tan. Theo thiển ý của huynh đệ thì huynh nên để cho bọn chúng rời khỏi đây thì hơn. Nếu như huynh đồng ý với huynh đệ thì hãy đứng yên bất động, bằng không hãy giơ cao đoản kiếm trong tay lên.

Thời gian trôi đi một lúc, Vương Phi Dương vẫn đứng yên bất động, hiển nhiên là đồng ý với sự an bài của Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng nói:

—Nếu như Vương huynh đã đồng ý với huynh đệ thì xin hãy mở đường cho chúng thoát đi.

Nói đoạn lại dùng truyền âm nhập mật nói với Tiểu Thúy:

—Tiểu Thúy, cường địch đã đuổi đến trước mắt, người mau nhân cơ hội này thoát đi.

Tiểu Thúy ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, nhưng nghi hoặc đứng yên bất động.

Lãnh Như Băng trong lòng thầm nhủ: “Nếu như không lừa ả thì khó mà làm cho ả tin tưởng được.”

Tâm niệm chuyển động, chàng liền nói tiếp:

—Các người đột phá vòng vây, chúng ta sẽ tương kiến ở nơi cách đây mười dặm về hướng đông.

Lãnh Như Băng nói xong lại thầm nhủ: “Nếu như không nói rõ địa điểm e rằng khó mà thuyết phục được ả ta.”

Nghĩ đoạn, chàng liền nói tiếp:

—Bên ngoài mười dặm, có một tòa thổ địa miếu, đủ cho năm người các người ẩn thân, hãy đến đó chờ ta.

Chàng tùy tiện nói bừa, trong lòng cũng có chút bất an vì chính chàng cũng chẳng biết có hay không một tòa thổ địa miếu ở bên ngoài mười dặm.

May mà lần này Tiểu Thúy đã bị chàng thuyết phục, trường kiếm trong tay vung lên mở một lối thoát cho mình và đồng bọn.

Vương Phi Dương sớm đã ước định với Lãnh Như Băng, liền khẽ vẫy tay ra hiệu cho quần hào để lộ một lối thoát cho năm người.

Thực ra năm người bọn Mai Hoa Môn kiếm pháp loang loáng bao quanh người, như một đạo cầu vồng, thế công mãnh liệt vô tỉ, nếu như bọn Vương Phi Dương cố sức ngăn cản nhất định sẽ gặp phải thương vong không ít, cũng không chắc có thể ngăn cản nổi.

Bọn Tiểu Thúy thoát khỏi vòng vây, trong nháy mắt đã biến mất trong màn đêm.

Vương Phi Dương nhìn bọn Tiểu Thúy đi xa hẳn mới lên tiếng gọi lớn:

—Lãnh huynh đệ, Lãnh huynh đệ...

Chàng lên tiếng gọi liền mấy tiếng nhưng thủy chung vẫn không nghe tiếng Lãnh Như Bằng đáp trả.

Hứa Sĩ Công thấy vậy liền nói:

—Theo lão khiếu phán đoán, Lãnh huynh đệ nhất định ẩn thân trên một trong những cây cao kia.

Vương Phi Dương nói:

—Huynh ấy đã bị hủy hoại dung mạo, hùng tâm tráng trí đã tiêu thất, tuổi còn trẻ như vậy mà đã có ý muốn ẩn dật trốn đời.

Hứa Sĩ Công cười ha hả tiếp lời:

—Vương huynh đệ, Lãnh huynh đệ nếu như đã có ý muốn ẩn dật tránh đời thì đã không ẩn thân trên cây giúp đỡ chúng ta.

Vương Phi Dương vui mừng nói:

—Không sai, à...

Đột nhiên sắc mặt biến đổi, vội vàng nói:

—Nếu như huynh ấy muốn gặp mặt chúng ta thì đã xuất hiện tương kiến từ lâu rồi.

Hứa Sĩ Công nói:

—Lão khiếu đã lưu tâm quan sát từ nãy giờ, rất có thể Lãnh huynh đệ ẩn thân trên tàng cây kia. Nhân lúc hắc còn chưa rời khỏi, chúng ta mau ra đó tìm hắc.

Lãnh Như Bằng ẩn thân trên cây nghe vậy thì thầm nhủ: “Nếu như bọn họ đến tìm ở trên cây này, vậy thì ta không thể nào không cùng họ tương kiến. Nhưng lúc này, họ đã để ý đến rồi, muốn đi cũng không còn kịp nữa.”

Chàng đang băn khoăn thì một ý nghĩ bất chợt loé lên trong đầu. Lãnh Như Bằng liền cởi bỏ áo ngoài, treo lên một cành cây chìa ra, sau đó để tỳ chân khí nhảy lên một tán cây cao hơn nín thở chờ đợi.

Chàng vừa ổn định thì Vương Phi Dương và Hứa Sĩ Công đã nhảy lên chỗ vừa nãy chàng ẩn mình. Chỉ nghe Vương Phi Dương nói:

—Hứa huynh, chính là chỗ này?

Nói xong chàng ta thở dài một tiếng nói:

—Huynh ấy để lại y phục mà đi, không hiểu có ý gì?

Hứa Sĩ Công cũng thở dài nói:

—Lãnh huynh để để lại y phục, không muốn gặp mặt chúng ta, chẳng lẽ y muốn cùng chúng ta tuyệt giao?

Vương Phi Dương lại thở dài nói tiếp:

—Bất luận dụng tâm của y thế nào cũng được, y đã không muốn gặp mặt chúng ta thì chúng ta cũng không nên miễn cưỡng. Bộ y phục này chúng ta cứ giữ lại, sau này nếu có thể gặp lại y thì giao trả cho y, bằng không thì để lại làm kỷ niệm cũng được.

Lãnh Như Băng nghe xong thấy vô cùng cảm động, suýt nữa thì hiện thân tương kiến, nhưng cuối cùng chàng cũng kiềm chế lại được.

Chỉ nghe tiếng y phục lất phất, có lẽ bọn Vương Phi Dương đã rời khỏi hiện trường. Trong chớp mắt cả đoàn người mấy chục nhân mã đã biến mất trong màn đêm.

Lãnh Như Băng chờ thêm một khắc nữa mới nhẩy xuống đất, chạy theo hướng chính đông. Vừa chạy chàng vừa nghĩ: “Nếu như bên ngoài mười dặm thật sự có một tòa miếu thổ địa, và bọn Tiểu Thúy đích thực đang đợi ở đó, vậy thì chàng phải xử lý thế nào? Nếu như đó là một vùng thảo nguyên, hay làm một thôn làng thì bọn Tiểu Thúy chắc chắn biết là đã bị lừa, tất sẽ không đợi ở đó nữa.”

Chàng vừa đi vừa nghĩ vẫn vơ, nhưng tốc độ thì không hề giảm sút. Ước chừng đã đi được mười dặm, chàng liền dừng lại quan sát. Cảnh vật nơi đây làm Lãnh Như Băng không cầm được, giật thót mình một cái.

Thì ra ở hướng Đông Bắc cách chỗ chàng đứng có một căn nhà đứng đơn độc. Dưới ánh tinh quang ảm đạm, khó mà nhận ra đó có phải là một căn nhà của nông dân hay không. Nhưng dựa theo tình thế mà xét, nơi đây bốn bề hoang vu, có lẽ đây không phải là một căn nhà. Chẳng lẽ đó thật sự là một tòa miếu?

Lòng hiếu kỳ trong chàng lại nổi lên, khiến chàng quyết định phải lại gần xem xét cho kỹ càng.

—Bất kể là cái gì, ta cũng phải lại xem cho rõ trước đã.

Lãnh Như Băng thâm nhủ.

Cử động của chàng vô cùng cẩn thận, vừa bước đi vừa vận công để phòng. Ước chừng thời gian uống cạn chén trà thì Lãnh Như Băng mới đến được cửa miếu, chàng ngẩng đầu lên quan sát thì thấy ba chữ: «Thiên Nữ Miếu» treo trên cánh cổng.

Lãnh Như Băng trầm thờ dài nghĩ bụng: “Không ngờ trong thiên hạ lại có sự xảo hợp như vậy, chỉ không biết bọn Tiểu Thúy có ở bên trong đợi ta hay không?”

Chàng đang nghĩ ngợi thì bên trong miếu đột nhiên có tiếng người cất lên:

—Thúy cô nương, theo em thì y không đến đâu.

Lãnh Như Băng kinh hãi thầm nhủ: “Quả nhiên là đã tới đây.”

Nghĩ đoạn liền vội vàng ẩn mình vào một bụi cây gần đó.

Chàng ngưng thần lắng nghe, quả nhiên trong miếu có truyền ra thanh âm của Tiểu Thúy:

—Có thể trên đường y gặp phải chuyện gì đó. Chúng ta cứ chờ thêm một lát nữa.

Lại có một thanh âm khác cất lên tiếp lời Tiểu Thúy:

—Thúy cô nương nói đúng đó. Nếu như y lừa chúng ta thì làm sao biết được ở đây có một tòa miếu chứ? Chắc chắn y đã từng qua đây nên mới hẹn chúng ta ra đây tương kiến.

Lãnh Như Băng nghe vậy bụng bảo dạ: “Sự tình trên thế gian này thật là xảo hợp, xem ra bọn họ sẽ tiếp tục đợi ở đây.”

Chàng đến nơi đây chỉ là do tình hiếu kỳ mà thôi, không ngờ ở đây thật sự lại có một ngôi miếu.

Đúng lúc Lãnh Như Băng định động thân rời khỏi thì đột nhiên một nữ tỳ trong bọn thuộc hạ của Tiểu Thúy kêu lên:

—Thúy cô nương, khi chúng ta vào đây em có phát hiện một tấm bảng, trên đó hình như có viết chữ.

Tiểu Thúy liền hỏi:

—Trên đó viết gì?

Tên nữ tỳ kia liền đọc lên tám chữ:

—Không mời đừng vào, nếu không gặp họa.

Lại nghe một tên tỳ nữ khác lên tiếng:

—Chắc là do một ai đó thích đùa viết lên thôi, tứ muội không cần quá cần thận như vậy. Nếu như thật sự có sơn tinh thủy quái gì đó đi nữa, chúng ta có Thúy cô nương ở đây thì đâu cần sợ hãi cơ chứ?

Chỉ nghe tiếng Tiểu Thúy cất lên nói:

—Tấm bảng đó ở đâu?

Thanh âm lúc này liền trả lời:

—Ở bên phải cánh cửa ạ.

Tiểu Thúy liền ra lệnh:

—Chúng ta đến đó xem thế nào.

Tiếng bước chân dè dặt vang lên, hai thiếu nữ bước ra khỏi miếu.

Lãnh Như Băng nấp trong chỗ tối quan sát rất rõ ràng, người đi trước chính là Tiểu Thúy, còn đi sát sau lưng ả ta là một huyền y thiếu nữ. Hai người bước ra ngoài cửa miếu, huyền y thiếu nữ đưa tay chỉ lên cánh cửa gỗ.

Lãnh Như Băng ngưng thần vận hết mục lực quan sát, quả nhiên thấy một tấm bảng treo trên cánh cửa, nhưng vì khoảng cách quá xa, ánh sáng lại không đủ nên không có cách nào đọc được chữ viết trên tấm bảng.

Tiểu Thúy cất tay hạ tấm bảng xuống, đưa ra chỗ sáng xem xét một hồi rồi nói:

—Tấm bảng này đã ở đây rất lâu rồi.

Huyền y thiếu nữ liền tiếp lời:

—Đây không giống là có người nào thích đùa làm ra đâu.

Tiểu Thúy cũng trầm giọng nói:

—Bút tích trên tấm bảng này uyển chuyển lảng lệ, dường như không phải của nam nhân.

Huyền y thiếu nữ nói:

—Đây là Thiên Nữ Miếu, đương nhiên lũ nam nhân không thể tùy tiện bước vào.

Tiểu Thúy nghiêm mặt nói:

—Trên tấm bảng không có nói rõ là nam nhân hay nữ nhân, đương nhiên là chỉ cả hai rồi.

Huyền y thiếu nữ nghe vậy thì cũng tán thành:

—Cô nương nói không sai.

Tiểu Thúy chột hỏi:

—Chúng ta vào miếu bao lâu rồi?

Huyền y thiếu nữ ngẫm nghĩ rồi nói:

—Đã khá lâu rồi, nếu như đúng như tấm bản đồ này thì đã có kỳ sự xảy ra từ lâu rồi.

Lời chưa kịp dứt thì trong miếu đã có một tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

Tiểu Thúy vội vòng tay ra sau lưng rút trường kiếm cầm tay, chuẩn bị lao vào trong miếu thì một đạo hắc ảnh từ bên trong lao vọt ra như ánh chớp.

Đạo hắc ảnh đó lao thẳng vào người Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy vội nhảy sang một bên tránh né, đạo hắc ảnh bay thêm một trượng nữa rồi rơi bịch xuống đất một cái.

—— o0o ——